

Mai

Anıl Karaoğlu

anil_karaoglu@hotmail.com

Hacettepe Üniversitesi Devlet Konservatuarı

Maviyi görüyorum önce. En derinindeki karanlık, üzerinde ışığın oynadığı bir kavisle en parlak noktasına ulaşım yine kendi içine akıyor. Kendimi ona doğru giderken buluyorum. Her adımda biraz daha yaklaşıyorum, ben farketmeden etrafımı sarsın istiyorum. Sisli grilerin arasından süzülüyorum. Tonların gittikçe açılıp maviye karışmasını beklerken, gri yoğunlaşarak katlaşıyor ve ben yoğunluğun mavile sınır oluşturduğunu anladığımda, elimdeki bilete bakmaksızın bulduğum ilk koltuğa, oturuyorum.

İlk önce basçı Stefan Weeke çıkıyor sahneye. Siyah gömleğinin iliklenmemiş birkaç düğmesinin arasından gözükten geniş halkalı zincirin ucundaki büyük, gümüşten daire ilgimi çekiyor. Onun; Herle Ellis, Joe Lovano gibi pek çok ünlü isimle konserler verdiğini, on altı CD kaydının bulunduğunu ve birçok uluslararası ödülün de sahibi olduğunu öğreniyorum. Kendisi; Alman cazının dünyadaki en iyi temsilcilerinden biri olmanın yanı sıra, Avrupa'nın en iyi başçılarında biri olma ünvanını da taşıyor.

Stefan Weeke'nin ardından, omzuna kadar gelen açık kumral, dalgalı saçlarıyla davulcu Ernst Bier geliyor. Ernst Bier, Avrupa'nın önemli davulcularından biri. Berlin'de eğitmen olarak çalışıyor. 1982-87 yıllarında; Chat Baker, Ray Anderson, Sester Bowie gibi birçok ünlü isimle konser ve albüm çalışmaları yapmış.

Ve grubun akustik gitarcısı Önder Focan, bize has ılık bir atmosferle sahnenin en soluna yerleşiyor. Yirmi yaşında caza ilgi duymaya başlayan Önder Focan; "Üçüncü Göz", "Melodram", "Bütün Kapılar Kapalıydı" filmlerinin müziklerini yapmış. Birçok uluslararası festivale katılmış ve az sonra başlayacak olan konser, Focan'ın sekizinci albümümüştü. "Spontaneous International Jazz Friends" adını taşıyan trio; 1997'de Stefan Weeke ve Ernst Bier'in İstanbul-Berlin arası düzenlenen bir caz festivali nedeniyle İstanbul'a gelmesi ve Önder Focan'ın onları kendi caz klubüne davet etmesi üzerine oluşan dostluk sonrasında kurulmuş. Grup bir dizi konserin ardından, "Spontaneity and Improvisation" albümünü kaydetmiş.

Önder Focan, Stefan Weeke ve Ernst Bier... Her biri kendini taşıyor sahnede, her biri kendisini taşıyor bize doğru. Mavinin hafifçe yüzüme deyişini bu sıralarda hissediyorum. Bir Türk ve iki Alman'ın ortaya çıkardığı oluşumun güzelliğini ilk notadan itibaren farkediyorum. Tüm bu oluşum; iki kültürün farklı duruşunu, esintilerini içinde barındıran bir döngü oluyor ve döngünün ritmiyle etrafıma yayılıyor.

Bir ara kendimi hiç bilmediğim bir yere uzaktan bakarken buluyorum. Akustik gitar; o yerin özelliklerini, güzelliklerini, insanların, doğasını anlatıyor tüm inceliğiyle. Bas gitar, iç dünyasının gizemini yansıtıyor; davul ise yaşananların ritmini. Önce uzaktan seyrederken bu gizemli toprakları, gittikçe ona doğru çekiliyorum. Oluşumun döngüsü, bana o yerin özünü gösteriyor. İsmi bilmesem de, o toprakları biliyorum artık. Az sonra Stefan Weeke mikrofondan bize sesleniyor, kendi bestesi olan bu parçanın Afrika'yı anlattığını söylüyor. Afrika'yı biliyorum, ne güzel bir duygu bu...

Konserin devamını, adeta müziğin içinde yüzerek dinliyorum. Basın muazzam tonuyla davulun uyumu ve akustik gitarın ilk sesinin onların üzerinde süzülüşü, anlatamayacağım güzellikte. Dudağımda bir gülümseme, ben de söyleyerek katılıyorum döngüye. İnsanlardan gelen mutlu alkışlar, ıslık sesleri...

En sonunda Stefan Weeke, tatlı uykular dileyerek uğurluyor hepimizi ve bu güzel trio, son bir parça daha çalarak sahneden ayrılıyor. Dudağımda mutlu bir tebessümle maviyi buluyorum her yanımda ve mavinin içinden süzülerek bu defa, ayrılıyorum oradan...

Önder Focan